

Ecouri critice la apariția volumului GRAMATICA ORTODOXIEI. TRADIȚIA DUPĂ MODERNITATE (Polirom, 2007).

„Mihail Neamțu propune o interogație și o abordare extrem de prețioasă. Buna asumare a surselor folosite permite așezarea unor accente și determinarea unei interpretări pe care, chiar și în disonanță argumentativă, s-ar cuveni să le încurajăm și să le împlinim. *Gramatica ortodoxiei* este data celor care, feriți de urechi precum ale regelui Midas, aud Cuvântul unei gramatologii ortodoxe.”

Andrei GĂITĂNARU, *Idei în dialog*.

„M. Neamtu este un teolog de vocație, iar nu de profesie. Despre Ortodoxie s-a mai scris la noi, fie «din interiorul ei», adică doar pentru «știutori», fie de persoane cu totul straine dogmelor creștine. El este «acasă» atât printre scrierile Sfinților Părinți, cât și printre textele filosofilor moderni.”

Florin CRÎȘMĂREANU, *Convorbiri literare*

„Ortodoxia oricărei tradiții ține de reexplicitarea ei permanentă, iar M. Neamțu surprinde atent acest adevăr: el înțelege că puterea Ortodoxiei creștine de stabilire a unui raport autentic cu lumea noastră trebuie să treacă prin critica ferma (realizată cu savori stilistice de autor) a lexicului de lemn, a paseismului instituțional sau prin critica lucida a pășunismului ei plurisecular... De aceea, raportul lui Mihail Neamțu cu propria tema este unul spectaculos...”

Alexandru BAUMGARTEN, *Dilemateca*

„Așadar, ce înseamnă o «gramatică a ortodoxiei»? Constituie ea un set de concepte și de definiții, distincte în câmpul limbajelor celorlalte «științe» sau al celorlalte confesiuni? Răspunsul lui Mihail Neamțu e unul nuanțat, mergând pe dialog și participare, în defavoarea unei fixări istorico-dogmatice a discursului teologic ortodox. E vorba, cu alte cuvinte, despre o hermeneutică mobilă care caută să deschidă Ortodoxia către problematica modernității fără a ieși din orizontul patristic și scripturistic.”

Adrian ROMILA, *Luceafărul*

„Ineditul cărții este dat de concurența mai multor elemente: stilul autorului – proaspăt și atât de străin de stereotipiile limbajului de lemn al teologiei, practicat la scară largă în strâmta noastră cetate –, temele și autorii puși în discuție și efectele pe care acest tip de discurs reușește să le trezească în public.”

Gelu

SABĂU,

Dilema

veche

„Mihail Neamțu se dovedește un excelent polemist, un bun mântuitor al metaforei, un căutător entuziast și un intelectual curios.”

Alexandru MATEI, *Time-Out București*

„Văzând acribia cu care Mihail Neamțu vorbește despre Dumitru Stăniloae, Andrew Louth, John Milbank sau Michel Henry, nu poți să nu te întrebi ce înseamnă de fapt să fii teolog. Iar ceea ce urmărești prin întrebare nu este atât căpătarea unei definiții fade de al cărei conținut să te miști că ești mulțumit, cât intuirea nefățarnică a rolului pe care un teolog îl poate avea în societatea românească.”

Sorin LAVRIC, *România literară*

„Mihail Neamțu este un tânăr intelectual care și-a câștigat deja un nume grație scrierilor sale cu tematica creștin-ortodoxă... *Gramatica Ortodoxiei* este în fapt confirmarea unui strălucit debut... Verbul discursului său este inteligent, inspirat și subtil... Un discurs cum rareori găsești în acest spațiu. Minat de verva și de entuziasm – în sensul original al cuvântului –, Mihail Neamțu anunță o nouă generație de scriitori creștini care să fie deplin integrați în Europa, fără a mai folosi limbajul de lemn îmbrăcat în sutana falsei smerenii.”

Marius VASILEANU, *Adevărul*

„Mihail Neamțu este singurul tânăr eseist român autor a două volume solide înaintea vârstei de 30 de ani... Remarcabilă este nu numai calitatea sa intelectuală, ci, mai ales, poziția lui de mediator între cultura teologică și tradiția culturală europeană.”

Alexandru MATEI, *Vatra*

„Franchetea și entuziasmul genuin al eseistului garantează o lectură alertă și multe chestionări adânci pe tema redescoperirii identității religioase. Preocupat de «restituirea coerenței narative a conceptului de ortodoxie», M. Neamțu face și o schiță a inteligenței teologale de la noi, detașată oarecum datorită îndelungii sale școliri britanice. Cele «câteva rafturi din laboratorul de gestație al operei» sunt bine topite în text, dar emfaza unor note auctoriale și preeminența ironiilor acide în dauna umorului englezesc ne îngăduie o batere amicală pe umăr.”

Claudiu T. ARIEȘAN, *Revista Orizont*